

Umelecký opis v 7. B

Jeseň v lese

Do lesa konečne prišla čarovná jeseň. Všetko má žltó-červenú farbu.

Stromy sa pomaly začínajú vyzliekať zo svojich šiat. Lístky, ktoré popadali na zem, si sadajú do kopiek ako kamarátky. Učupené v kruhu si šepocú a zverujú si svoje tajomstvá. Jemný vetrík, ktorý pofukuje pomedzi stromy, naráža do kruhu týchto čupiacich kamarátok.

V lístí je počuť šuchotať zvieratká hľadajúce potravu na zimu. Úzky chodníček schovaný pod kobercom z lístia je ako stvorený na dlhé prechádzky. Na oblohu, ktorá bola donedávna belasá ako najčistejšia bystrinka, začínajú prichádzať obláčky, ktoré zakrývajú slniečko. Ľubozvučný spev vtákov už pomaly utícha, no ešte stále je tu počuť nejaké vtáacie koncerty. No aj vtáčiky, ktoré lietali ponad les a vyspevovali, sa začínajú baliť a pomaly odlietať.

Les začína utíchať.

Petra Kupčíková, 7.B

Letná búrka

Leto ako vystrihnuté z obrázka. Slnčné ,teplé rúčky slnka objímajú krajinu .Lúče majú silu ohňa.

Vánok sa pohráva s obláčikmi ,ktoré sa podobajú na mocných baránkov. Krásny slnečný deň. No v tom vánok odovzdá moc silnejšiemu bratovi. Vietor spustil svoju silu po krajine. Priniesol aj prvé letné kvapky dažďa. Kvapky padali – jedna ,druhá ,tretia...Bolo počuť ich radosť ,ktorú robia vôkol seba .Naraz zrýchlili. Potichučky sa prikradla letná búrka , ktorá osviežila celú krajinu. Prijemné bolo sledovať ako kvety a stromy pijú tekuté zlato. Cez posledné kvapky dažďa sa z oblohy usmiala na nás dúha plná farieb.

Koruna neba – slniečko , roztiahlo svoju náruč a opäť sa začalo usmievať. Krása.

D. Galániová, 7. B

Jeseň v lese

Príroda nás obklopuje po celý život. Dáva nám svoju silu, energiu a ešte sa pýši svojou krásou. V každom ročnom období je niečím výnimočná, ale najkrajšia je na jeseň.

Na jeseň les pomaly vymieňa svoje farby. Keď sa prechádzam po lese, cítim sa ako vo farebnej galérii. Hlavne ,keď veľa prší a v lese je mokro - maliarovi akoby sa roztekli farby. Polia sa zlievajú so suchými lúkami. Potok sa hnevá, mení sa z čírej modrej na kalnú hnedú, berie so sebou všetko, čo mu príde pod ruku. Vysoké stromy sa nakláňajú a plačú za svojimi listami. Aj keď veľmi plačú, vietor ich nešetří a zhodí z nich všetko až do posledného lístka. Les zostáva holý a zvieratá sú bezmocné a nechránené, premýšľajú, kam sa skryjú a čo budú jesť. Vietor sa medzitým potuluje a tvári sa, že sa ho to netýka.

Možno sa zdá, že les na jeseň pôsobí smutne, ale on sa len chystá na spánok, aby sa na jar opäť prebudil v celej kráse.

Sabína Barteková, 7.B

Večerná ulica

Vždy ma vie naša ulica niečím prekvapiť.

V tmavej večernej ulici sťa čierny uhol' sa mihajú tieňe zo strany na stranu. Pripomínajú pobehovanie strašidelných tvorov. Popri ľavej strane stoja pouličné lampy svietiace ako drobné svetlušky. Spoza lúčov stromy vytŕčajú svoje dlhé ručiská s pazúrmí, ktoré sa ma snažia uchmatnúť za nohu. Na parapetných doskách rozbitých okien zručaniny kaštieľa sedí veľký krdeľ vrán, ktoré pripomínajú netopiere. Prelietavajú z okien do tmavých korún stromov a zo stromov letia do krovia. Krovie sťa veľký zúrivy tiger. V tejto tichej atmosfére počuť húkanie sovy sediacej na tmavej vysokej borovici. Silný vietor skrúca okolité stromy a kriky. Opadané tancujúce lístie vo vetre akoby mi chcelo ukázať cestu do tajomnej ríše noci.

Na tmavej modrej oblohe začali vykúkať spoza mrakov ligotajúce sa hviezdy. A práve tieto drobné perly sťa zlaté zrnká piesku akoby upokojili rozzúrený vietor, lietajúce vrany a vdýchli večernej ulici pokoj a ticho.

Sabrina Holotová, 7.B